Önsöz---------- 1
BÜRÛC SÛRESİ---------- 2
Uhdûd Kıssası ve Yorumları---------- 3
İnanç Dolayısıyla Karşı Karşıya Kalınan Mihnetler ve Bunlara Karşı İnananların Takınmaları Gereken Tutum:---------- 7
Uhdûd Kıssasının Anlattığı Gerçekler----------8
Ashab-ül Uhdûd ve Ashab-ül Gazze---------- 9
Kafirlerin Azgınlığı ve Siyonizmin Vahşeti: Tarih Tekerrür Ediyor---------- 9
Ey Muwahhid!----------10

Önsöz

بِسْـــــــــــــدِ اللهِالرَّحْمَنِ الرَّحِيم

Ey akıl sahibi insan! Tarihin kanlı sayfaları, her dönemde zulmün ve küfrün iğrenç yüzünü, imanın ise sarsılmaz direnişini haykırır. Bu haykırışların en dehşet vericilerinden biri, **Kur'an'ın kalbine nakşettiği Uhdûd Ashabı kıssasıdır!** Bu, sadece bir masal değil; zalimlerin vahşetine, Allah düşmanlarının arsızlığına ve müminlerin çelikten iradesine dair çığlık çığlığa bir gerçektir.

Bu çalışma, Bürûc Sûresi'nin çağlar ötesi feryadını yankılayarak, Uhdûd kıssasının her bir zerresini, her bir damlasını gözlerinizin önüne serecektir. Burçlar dolu semaya, vaat edilen güne ve şahit olana yemin olsun ki, o hendeklerin canavarları, müminlere işkenceyle zevk alan o alçaklar, **lanetlerin en şiddetlisiyle anılacaktır!** Onların tek suçu neydi biliyor musunuz? Sadece **Azîz, Hamîd olan Allah'a iman etmek!**

Bugün, o necis tarihin kanlı izleri, Filistin topraklarında, Gazze'de ve işgal altındaki her bir karış İslam toprağında yeniden sahneleniyor. Siyonist katillerin vahşeti, Uhdûd'daki zalim kralın aklını dahi zorlayacak bir cinayet furyasına dönüştü! Masum bebeklerin, kadınların, yaşlıların kanı toprağa akarken, ibadethaneler ve hastaneler bile hedef alınıyor. Bu, yalnızca bir işgal değil, Allah'ın nizamına, insan fıtratının en temel hakkı olan vicdan özgürlüğüne karşı **pervasız bir isyandır!**

Ancak şunu asla unutmayın: **Zulümle abad olanın akıbeti daima berbat olmuştur!** Uhdûd'daki o genç delikanlının, rahibin ve kundaktaki bebeğin sarsılmaz imanı, zulmün ateşini kendi aleyhlerine çevirmiştir. Halkın topluca imana gelişi, o zalim kralın kabusu olmuştur! Bugün de İslam ümmetinin parçalanmışlığı, bizi zayıf düşürse de, **hilafet davasının yeniden tesisi**, bu zulüm çağını bitirecek tek yoldur.

Bu makale, sadece geçmişi anlatmakla kalmıyor, aynı zamanda geleceğe dair bir haykırış, bir çağrıdır. Ey Muwahhid! Uhdûd Ashabı'nın direnişi sana bir miras, bir rehberdir. Kalk ve gör ki, **Allah'ın vaadi haktır ve zafer yakındır!** Bu kıssa, zulme karşı dimdik duranların, Allah'ın vaadine iman edenlerin asla yalnız olmadığını ve hakikatin daima galip geleceğini haykırmaktadır!

BÜRÛC SÛRESİ

(Mekke'de nazil olmuştur.)

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla.

1 — Andolsun burçlar dolu semâya.

2 — Ve va'dolunan güne,

3 — Şehâdet edene ve şehâdet edilene.

4 — Uhdûd ashabının canı çıksın,

5 — Tutuşturucu ateşlerle.

6 — Hani onlar, onun çevresinde oturmuşlardı,

7 — Mü'minlere yaptıklarını seyretmekteydiler.

8 — Onlar; ancak Azîz, Hamîd Allah'a inandıkları için mü'minlerden öç almışlardı.

9 — O ki göklerin ve yerin mülkü kendisinindir. Ve Allah, her şeye Şâhid'dir.

10 — Şüphesiz ki mü'min erkekleri ve mü'min kadınları belaya uğratanlar sonra da tövbe etmemiş olanlar, işte onlar için cehennem azabı vardır. Ve yakıcı azap da onlaradır.

Canı Çıksın Uhdûd Halkının

Allah Teâlâ göğe ve burçlarına yemin ediyor. Burçlar büyük yıldızlardır.[1]

«Ve va'dolunan güne, şehâdet edene ve şehâdet olunana.» Tefsirciler bu ifadede ihtilaf etmişlerdir. «Va'dolunan gün»den maksat **kıyamet günüdür**. «Şehâdet eden»den maksat, **Cuma günüdür**. Güneş, Cuma gününden daha değerli bir günün üzerinde ne doğmuş, ne de batmıştır.

«Uhdûd ashabının canı çıksın.» Uhdûd toprağa kazılan çukurdur. Bu, kâfirlerden bir topluluğun haberidir. Onlar yanlarında bulunan mü'minlere yönelerek onları ezmek istemiş ve dinlerinden vazgeçip kendilerinin tarafına gelmeye zorlamışlardır. Bu sebeple toprağa bir çukur kazıp ateşi alevlemişler ve onu yakmak üzere yakıtlar hazırlamışlardı. Sonra mü'minlere yönelip kendi dinlerine dönmelerini istemişler, kabul etmeyince de onları ateşe fırlatmışlardı. Bu sebeple Allah Teâlâ: «Uhdûd ashabının canı çıksın. Tutuşturucu ateşlerle. Hani onlar, onun çevresinde oturmuşlardı. Hani mü'minlere yaptıklarını seyretmekteydiler.» buyuruyor. O inanmış kişilere yaptıklarını gözlemekteydiler.

«Onlar; ancak Azîz, Hamîd Allah'a inandıkları için mü'minlerden öç almışlardı.» Onların yanında mü'minlerin Azîz olan ve huzurunda hiçbir kimsenin büyüklük taslayamayacağı Allah'a iman etmekten başka bir suçları yoktu. Bütün fiillerinde, sözlerinde, teşrî' ve takdîrâtında hamde layık olan koruyucu O'dur. Her ne kadar Allah Teâlâ bu kullarına o kâfirlerin elleriyle yaptıkları şeyi takdir etmişse de O, izzet sahibidir, hamde layık olandır. Ne var ki bunun sebepleri insanlardan pek çoğuna gizlidir.

«O ki göklerin ve yerin mülkü kendisinindir.» O'nun niteliklerinin tamamlayıcısı olmak üzere O bütün göklerde ve yerde olanların ve bunların arasında bulunanların malikidir. «Ve Allah, her şeye şâhiddir.» Göklerde ve yerde hiçbir şey O'ndan uzak kalmaz ve O'na gizli bulunan hiçbir şey yoktur.

---

[1]Ebu'l-Fida İsmail İbn Kesir, Hadislerle Kur'an-ı Kerim Tefsiri, Çağrı Yayınları: 15/8397-8398, Cüz 10, Sure 85, https://www.islamiokul.com/kutuphane/kuran/tefsirler/ibnikesir/index.htm

Uhdûd Kıssası ve Yorumları[2]

"Lanet olsun... ateş hendeklerinin sahiplerine!" İbn Abbas dedi ki: Kur'an-ı Kerim'de yer alan her "(لُعِن)" ifadesi, **lanet edildi** demektir ve bu ayetle zalimlerin akıbetine dikkat çeker.

"Tutuşturulmuş ateş" buyruğundaki "ateş" lafzı, "hendekler"den bedel-i iştimaldir. Bu ifade, zalimlerin müminlere reva gördüğü vahşeti betimler.

"O zaman onlar, o ateşin etrafında oturuyorlar(?): Yani o hendekleri açıp ateşin üzerinde oturanlar, mü'minleri o ateşe atıyorlardı. Bunlar **İsrailoğulları ile Muhammed (ikisine de selam olsun)** arasındaki fetret döneminde Necran denilen yerde idiler. Onlara dair hadisi rivayet edenler, bazı farklılıklarla birlikte rivayetlerinin anlamı birbirine yakındır.

Müslim'in Sahih'inde Suhayb'dan rivayete göre, Rasûlullah (sav) şöyle buyurmuştur: "Sizden öncekiler arasında bir kral vardı. Onun bir de sihirbazı vardı. Bu sihirbaz yaşlanınca krala dedi ki: Ben artık yaşlandım. Sen bana genç birisini gönder de ona büyüyü öğreteyim. Kral ona büyüyü öğretmek üzere bir genci gönderdi. Bu gencin gidip geldiği yolda bir rahip vardı. Onun yanına oturup sözlerini dinledi, hoşuna gitti. Bundan dolayı, büyücüye gidip geldiğinde rahibe de uğrar, onun yanında otururdu. Büyücüye varınca, büyücü onu döverdi. Bu halini rahibe anlatıp şikayette bulundu. Rahip ona: Büyücüden korkacak olursan **"ailem beni geç gönderdi"** dersin. Ailenden korkacak olursan, **"büyücü beni alıkoydu"** dersin. O bu halde iken, insanları bir yerde alıkoymuş pek büyük bir hayvan ile karşılaştı. **"Bugün büyücünün mü yoksa rahibin mi üstün olduğunu öğreneceğim gündür"** dedi. Bir taş aldı ve: Allah'ım, eğer rahibin durumu senin tarafından büyücünün durumundan daha çok sevilen bir hal ise, bu **hayvanı öldür** ki, insanlar yollarına devam edebilsinler dedi ve taşı attı. O hayvanı öldürdü. İnsanlar da yollarına devam ettiler.

Rahibe giderek durumu bildirdi. Rahip ona: Evladım dedi. Bugün sen benden daha üstünsün. Sen gördüğüm şu hale ulaşmış bulunuyorsun. Şüphesiz pek yakında sen birtakım belalarla sınanacaksın. Eğer sınanacak olursan, sakın beni kimseye söyleme.

Delikanlı **körleri**, **abraşları** iyileştiriyor, insanların diğer hastalıklarını tedavi ediyordu. Kral ile birlikte oturup kalkan kör birisi bu durumu işitti. Ona pek çok hediyeler götürerek dedi ki: Eğer bana şifa verecek olursan, buradakilerin hepsi senin olacaktır. Delikanlı: Ben kimseye şifa veremem dedi. Şifayı ancak Allah verir. Eğer sen Allah'a iman edecek olursan, ben de Allah'a dua eder, sana şifa **veririm**. Bu şahıs Allah'a iman etti, Allah da ona şifa verdi.

Krala giderek önceden yanında oturduğu gibi oturdu. Kral ona: Senin yeniden görmeni sağlayan kimdi? diye sordu. O: Rabbimdir, dedi. Kral: Senin benden başka bir rabbin mi varmış? deyince, arkadaş: Benim de Rabbim, senin de Rabbin Allah'tır, dedi. Kral onu yakalattı ve delikanlıyı dövünceye kadar ona işkence edip durdu. Delikanlı getirilince kral ona: Evladım dedi senin büyücülüğün anadan doğma körü ve abraşı iyileştirecek noktaya, şunu şunu yapacak hale kadar mı ulaştı? dedi. Delikanlı: Ben hiç kimseye şifa veremem, şifayı ancak Allah verir, dedi.

Kral onu alıp yakalattı ve rahibin yerini göstereceye kadar ona işkence edip durdu. Rahip getirildi, ona: Dininden dön dedi. Ancak rahip bunu kabul etmedi. Kral testerenin getirilmesini istedi. Testere başının tepesine, saçlarını ayırdığı yere yerleştirildi ve iki parçası yere düşünceye kadar başını ortadan biçti.

Daha sonra rahibin sohbet arkadaşı getirildi ona: Dininden dön, denildi. O da kabul etmeyince testere başının ortasına, saçlarını ayırdığı yere yerleştirildi ve iki tarafı da düşünceye kadar testere ile başını biçti. Daha sonra genç delikanlı getirildi, ona da: Dininden dön, denildi. Genç de bu teklifi kabul etmeyince kral onu arkadaşlarından birkaç kişiye teslim etti ve: Bunu alın, filan filan dağı götürün. Onu

[2]Imam Kurtubi, Tefsiri El Camiu Li Ahkamil Kuran ,c.18, s.528-239, Cüz 10, Sure 85, https://archive.org/details/ImamKurtubiTefsiriElCamiuLiAhkamilKuran2/Imam%20Kurtubi%20Tefsiri%20-%20El-Camiu%20Li-Ahkamil-Kuran%20-%2018/page/n527/mode/2up

dağın tepesine çıkarın, zirvesine ulaştığınız vakit dininden dönerse mesele yok, aksi takdirde onu aşağıya atın, dedi. Delikanlıyı alıp gittiler ve onunla birlikte dağın tepesine çıktılar. Delikanlı: Allah'ım, dilediğin şeyle onların kötülüklerine karşı beni koru! dedi. Dağın üzerinde iken dağ sarsılmaya başladı, aşağı düştüler. Delikanlı kralın yanına yürüyerek geldi, kral ona: Seninle beraber gönderdiklerim ne yaptı? diye sordu. Delikanlı: Allah, onlara karşı beni korudu, dedi.

Kral delikanlıyı arkadaşlarından bir diğer gruba teslim etti ve: Bunu alıp götürün, büyükçe bir gemiye bindirin. Denizin ortasına ulaştırın. Eğer dininden dönerse (mesele yok) aksi takdirde onu denize atın, dedi.

Delikanlıyı alıp gittiler. O da: Allah'ım, dilediğin şekilde onlara karşı beni koru! diye dua etti. Onlar içinde oldukları gemiyle geri dönüp battı ve suda boğuldular. Delikanlı ise krala yürüyerek geri geldi. Kral ona: Beraberindekiler ne yaptı? diye sordu. O da: Onlara karşı, Allah beni korudu, dedi. Delikanlı krala dedi ki: Benim söyleyeceklerimi yapmadığın sürece **beni** öldüremeyeceksin. Kral: Peki o nedir? diye sordu. Delikanlı dedi ki: Herkesi bir yerde toplayacaksın. Beni de bir ağacın üzerinde asacaksın. Sonra benim ok torbamdan bir ok al. Bu oku yaya yerleştir, sonra da: Bu delikanlının Rabbi olan Allah adına, de ve bana oku at. Eğer sen böyle yapacak olursan, beni öldürebileceksin.

Kral halkı bir meydanda topladı. Delikanlıyı bir ağaca astı, sonra onun ok torbasından bir ok alıp oku yaya yerleştirdikten sonra: Bu delikanlının Rabbi Allah adına! deyip ona oku attı. Ok alnına isabet etti. Delikanlı elini okun düştüğü yerde alnına koydu ve vefat etti.

Ahali: Delikanlının Rabbine iman ettik, delikanlının Rabbine iman ettik, delikanlının Rabbine iman ettik, dedi. Bu sefer krala gidilip, ona: Şimdi korktuğun şey başına geldi mi? Allah'a yemin olsun ki korktuğun şey başına geldi. İnsanlar iman etti, denildi. Bunun üzerine yolların başlarında hendekler kazılmasını emretti. Hendekler kazıldı, ateşler yakıldı ve şu emri verdi: Kim dininden dönmeyecek olursa, o kimseyi o hendeklere atınız. Ya da ona: Haydi buraya atla, denilsin (diye rivayet edilmiştir.) **Denilenler yapıldı**. Nihayet beraberinde bir yavrusu bulunan bir kadın geldi. Hendeğe atılmakta tereddüt etti. Yavrusu ona: "Anaçığım sabret. Çünkü sen hak üzeresin, dedi."[3] Bu hadisi (Müslim'den başka) Tirmizî de bu manada rivayet etmiştir.[4]

Tirmizî'de şu ifadeler de yer almaktadır: "Delikanlının yolu üzerinde manastırında ibadet eden bir rahip vardı." Ma'mer dedi ki: Zannederim o günlerde manastırlarda bulunan kimseler Müslüman idiler. Yine orada şöyle denilmektedir: İnsanları alıkoyan o hayvan bir aslan idi. Sözü edilen delikanlı defnedildi. **Tirmizî** dedi ki: "Nakledildiğine göre, Ömer b. el-Hattab döneminde kabrinden çıkarıldığında, öldürüldüğü vakit koyduğu şekliyle parmağı alnı üzerinde duruyordu." Tirmizî dedi ki: Bu hasen, garib bir hadistir.[5]

Bunu ed-Dahhâk da, İbn Abbas'tan rivayet etmiştir. İbn Abbas dedi ki:

Nevtan'da bir kral vardı. Onun ahalisi arasında kölesi bulunan bir adam vardı. O bu kölesine büyüyü öğretmek üzere bir büyücüye gönderdi. Kölenin yolu **İncil** okuyan bir rahibin yanından geçiyordu. Rahipten duydukları hoşuna gidiyordu. Rahibin dinine girdi. Döndüğü bir günde (çok büyük bir yılanın insanların yolunu kestiğini) gördü. Bir taş alıp: "Göklerin, yerin ve ikisi arasında bulunanların Rabbi olan Allah adına" dedi (ve taşı attı) yılanı öldürdü. Sonra da az önce anlatılanlara yakın şeyleri zikretti... Kral ona ok atıp o köleyi öldürünce, kralın ülkesinin ahalisi: Abdullah b. Sâmir'in ilahından başka hiçbir ilah yoktur, dediler. Abdullah b. Sâmir o kölenin adı idi. Kral bu işe çok kızdı ve emir verdi, hendekler kazıldı. Oraya odunlar toplandı, ateş yakıldı. Ülkesindeki ahaliyi ateşe sundu. Tevhidden vazgeçip dönenlere ilişmedi, dini üzerinde sebat edenleri ise ateşe attı. Süt emziren bir kadın getirildi, ona: Dininden dön, aksi takdirde seni çocuğunla birlikte (ateşe) atarız, denildi. Kadın çekindi ve içten içe

[3] Müslim, IV, 2299-2300; İbn Hibban, Sahih, III, 155-157; Taberanî, Kebir, VIII, 43-44; Nesai, es-Sünenü'l-Kübrâ, VI, 510-511; Müsned, VI, 17
[4] Tirmizî, V, 37
[5] Tirmizî, V, 437

dininden dönmek istedi. Süt emen bebek ona: Anacığım üzerinde bulunduğun inanç üzere sebat göster. Şüphesiz ki bu, bir göz açıp kapatacak kadar bir süredir, dedi. Kadın, çocuğu ile birlikte **atıldı**.

Ebu Salih'in, İbn Abbas'tan rivayet ettiğine göre ateş, hendeklerden yukarılara çıktı. Kralın ve arkadaşlarının üzerinden kırk zira kadar yükseldi ve onları yaktı.

ed-Dahhâk dedi ki: Bunlar bir Hristiyan topluluğu idiler. Yemen'de Rasûlullah (sav)'ın peygamber olarak gönderilmesinden kırk yıl önce yaşamışlardı. Onları yakalayan Yusuf b. Şerâhil b. Tubba el-Himyeri idi. Bunlar otuz küsur adam idiler. Onlara hendek kazımış ve onları bu hendekte yakmıştı. Bunu el-Maverdî nakletmiştir.

es-Süheylî'nin ondan (ed-Dahhak'tan) naklettiğine göre Ashab-ı Uhdud İsrailoğullarından idiler. Bunlar pek çok erkek ve kadın yakalamışlar ve onlara hendekler kazmışlardı. Sonra bu hendeklere ateşler yaktılar, arkasından mü'minler bu hendeklerin başına getirildiler. Onlara: Ya küfre döneceksiniz yahut ateşe atılacaksınız, dediler. İddia ettiklerine göre bu kimse Danyal ve arkadaşları idi. Bu açıklamayı Atiyye el-Avfi yapmıştır. Buna yakın bir rivayet İbn Abbas'tan da nakledilmiştir.

Ali (r.a) dedi ki: Bir kral sarhoş olup, kız kardeşi ile birlikte oldu. Bunu yönetimi altındakiler için bir kanun haline getirmek istedi. Fakat bunu kabul etmediler. Bu kadın ona; yüce Allah, kız kardeşleri nikahlamayı helal kıldı, diye bir hutbe irad ettirmesi görüşünü ona işaret etti. Fakat onun bu dedikleri kabul edilmedi. Bu sefer ona onlar için hendekler kazmasını ve kendisine karşı gelen herkesi oraya atmasını telkin etti. O da bunu yaptı. İşte onlardan geri kalanlar kız kardeşleriyle evlendiler. Bunlar da Mecusilerdir. Bunlar önceleri Kitap ehli idiler.

Yine Ali (r.a)'dan rivayet edildiğine göre Uhdud sahiplerinin (başına gelen olayların) sebebi şu idi: Yüce Allah, bir peygamberi Habeşlilere göndermişti. Ona birtakım insanlar tabi oldu. Ancak kavimleri bu iman edenlere hendekler kazdı. Peygambere uyan kimse bu hendeklere atılırdı. Süt emen bir bebeği bulunan bir kadın getirildi. Kadın bu işten korktu. Bebeği ona: Anacığım devam et ve korkma, dedi.

Eyyûb'un rivayetine göre İkrime dedi ki: "Lanet olsun hendeklerin sahiplerine" buyruğu hakkında dedi ki: Bunlar senin kavminden Sicistan'dan idiler.

el-Kelbi dedi ki: Bunlar Necran Hristiyanları idi. Bu hendeklerin başına iman etmiş kimseleri yakalayıp getirdiler. Onlara yedi hendek kazdılar. Herbir hendeğin uzunluğu kırk zira, eni ise on iki zira idi. Daha sonra bu hendeğe naft (petrol) ve odun atıldı. Onlar da bu ateşe sunuldular. (Tekliflerini) kabul etmeyen kimseyi bu ateşe attılar.

Bu kimselerin Konstantin zamanında Konstantinopolis'te bulunan Hristiyan bir topluluk olduğu da söylenmiştir.

Mukatil dedi ki: Uhdud sahipleri üç gruptur. Birisi Necran'da, diğeri Şam'da, diğeri ise Fars topraklarındadır. Şam'dakinin adı Romalı Antinya Yusuf'tur. Fars diyarındakinin adı Bahlûk ve Nûşîrvan'dır. Arapların topraklarındaki Uhdud Yusuf b. Zû Nüvâs'dır. Allah Fars diyarı ile Şam diyarındaki hakkında Kur'an'dan herhangi bir buyruk indirmedi. Fakat Necran'da bulunan kimse hakkında Kur'an'dan buyruklar indirdi. Şöyle ki; Müslüman iki kişi vardı. Bunlardan birisi Tihame'de, diğeri Necran'da idi. Biri ücretle işçi oldu. Bir taraftan çalışıyor, diğer taraftan **İncil** okuyordu. Onu işçi tutan kızıl **İncil'in** okunuşundaki nuru gördü, babasına haber verdi, o da Müslüman oldu. İsa'nın yükselmesinden sonra erkek, kadın seksenyedi kişi kadar. Yusuf b. Zû Nüvâs b. Tubba el-Himyerî onlar için bir hendek kazdı ve o hendekte bir ateş yaktı. Onlara küfre dönmelerini teklif etti. Küfre dönmeyi kabul etmeyenleri ateşe attı ve: İsa'nın dininden dönen kimse ateşe atılmayacak, dedi. Bir kadının beraberinde henüz konuşmaya başlamamış küçük çocuğu vardı. Dininden geri dönecek oldu. Oğlu kendisine: Anacığım dedi. Ben senin önünde asla sönmeyen bir ateş görüyorum. Her ikisi de kendilerini ateşe attı. Allah o kadını da, oğlunu da cennete koydu. Bir gün içinde o ateşe yetmişyedi kişi atıldı.

İbn İshak, Vehb b. Münebbih'den naklen dedi ki: Meryem oğlu İsa (a.s)'ın dinine mensup kimselerden geriye **kimisi** adında bir kişi kalmıştı. Bu kişi salih, çokça ibadet eden, dünyaya karşı zahid, duası kabul olunan bir zattı. Kasabalarda, kentlerde dolaşırdı. Bir yerde tanındı mı mutlaka oradan çekip giderdi. Yapı ustası idi, çamur yapardı.

Muhammed b. Ka'b el-Kurazî dedi ki: Necranlılar müşrik kimseler olup, putlara taparlardı. Necran'a yakın bir kasabada büyücü bir kişi vardı. Bu da Necranlıların çocuklarına büyü öğretirdi. **Kimisi** buraya gelip yerleşince, Necran ile büyücünün bulunduğu o kasaba arasında bir köprü kurdu. Necranlılar çocuklarını o büyücüye gönderiyor, o da onlara büyüyü öğretiyordu. Sâmir ibn Abdillah b. es-Sâmir'i gönderdi. Bu da Necranlıların çocukları ile birlikte idi. Abdullah bu çadırda duran kimsenin (Kûnyûn) yanından geçti mi onun namaz kılmış ve ibadeti hoşuna giderdi. Onun yanında oturmaya ve onun sözlerini dinlemeye başladı. Nihayet İslam'a girdi. Allah'ı tevhid etti ve ona ibadet etti. Allah'ın **ismi-i a'zamı** hakkında soruya **tutuldu**. Rahip ona bildiklerini öğretir fakat bu ismi ondan gizleyip, **"kardeşimin oğlu"** dedi. **"Sen onu taşıyamazsın, onu taşıyamayıp zaafa düşeceğinden korkarım"** dedi. Ebû Sâmir ise oğlunun diğer çocuklar gibi büyücüye gidip geldiğini zannediyor, hatırına başka bir şey gelmiyordu. Abdullah, rahibin kendisine Allah'ın **ism-i a'zamını** öğretmek istemediğini görünce, ok yapımında kullanılan tella parçalarını toplayıp, bir araya getirdi. Allah'ın bildiği ne kadar ismi varsa onu bir parça üzerine yazıyordu. Herbir isme bir ok ayırmış oldu. Nihayet bütün isimleri yazınca bir ateş yaktı. Okları tek tek bu ateşe atmaya koyuldu. Nihayet **ism-i a'zama** gelince, onu da ateşe attı. Bu ok harekete gelip, ateşten çıktı ve ateşin ona hiçbir zararı olmadı. Bu oku alıp adamının yanına gitti ve kendisine öğretmeyip, gizlediği Allah'ın **ismi-i a'zamını** öğretmiş olduğunu ona haber verdi. Abid ona: O nedir? diye sorunca, genç: **"Şu şudur"** dedi. Abid: Peki nasıl öğrendin? diye sorunca, ona yaptıklarını bildirdi. Abid ona: **"Kardeşimin oğlu onu isabet ettirdin, fakat kendini iyi kolla! Ancak kendini koruyacağımı da zannetmiyorum."** Abdullah b. Sâmir Necran'a girdi mi artık her kimde bir rahatsızlık görse mutlaka. **"Ey Allah'ın kulu sen Allah'ı tevhid et, dinime gir, ben de senin için Allah'a dua edeyim, o da senin başına gelen bu beladan seni esenliğe kavuşturup afiyet verecek"** diye teklif ediyor, o şahıs da: **"Olur"** deyip, Allah'ı tevhid edip Müslüman oluyordu. Genç de onun için Allah'a dua ediyor, şifa buluyordu. Öyle ki Necran'da bir musibeti bulunan herkes onun yanına geldi ve onun dinine uydu, o da o kimseye dua etti ve iyileşti.

Nihayet onun bu durumunu krallara bildirdi. Kral onu çağırarak şöyle dedi: **"Benim dinime ulaştın, benim aleyhime ifsad etmiş oldun. Benim ve atalarımın dinine muhalefet ettin. Andolsun seni dehşetli bir şekilde cezalandıracağım,"** dedi. Genç: Buna gücün yetmez, dedi. Kral onu binlerce **metre** yüksekçe dağa gönderiyor, tepesi üzerine atmak **istiyordu**, fakat hiçbir şey olmaksızın ayağa kalkıyordu. Onu Necran sularına atılmak üzere gönderiyordu. Bu sulara düşen her şey mutlaka yok olur, giderdi. Bu sulara atılıyor, fakat ona hiçbir şey olmaksızın dışarı çıkıyordu. Nihayet ona aciz bırakılınca Abdullah b. Sâmir ona dedi ki: Allah'ı tevhid etmedikçe benim iman ettiğime sen de inanmadıkça beni öldüremeyeceksin. Eğer sen bunu yaparsan o vakit bana musallat kılınır ve beni öldürebilirsin.

Bu kral Allah'ı tevhid etti ve onun getirdiği şekilde şehadet getirdi. Sonra ona bir sopa ile darbe indirdi. Başında pek büyük olmayan küçük bir yara açtı ve onu öldürdü. Kral da olduğu yerde öldü.

Necranlılar Abdullah b. Sâmir'in dinini hep birlikte kabul ettiler. O da Meryem oğlu İsa'nın getirdiği **İncil'e** ve onun hükmüne bağlı idi. Daha sonra onların din mensuplarına isabet eden olaylar ve onların başlarına gelen musibetler, bunların da başına geldi. İşte Necran'da Hristiyanlığın esası buraya dayanır.

Yahudî Zu Nuvâs, Himyer'den askerleriyle üzerlerine yürüdü. Onları Yahudiliği kabul etmeye davet etti ve Yahudi olmak ya da öldürülmekten birisini tercih etmelerini istedi. Onlar öldürülmeyi tercih ettiler. Onlar için hendekler açtı. Kimilerini ateşle yaktı, kimilerini kılıçla öldürdü. Kimilerinin de azalarını kesti. Nihayet onlardan yirmibin kişi öldürüldü. Vehb b. Münebbih, oniki bin kişi dedi.

El-Kelbi dedi ki: Ashab-ı Uhdud yetmişbin kişi idiler.

Vehb dedi ki: Daha sonra Aryat, Yemen'i ele geçirince, Zû Nuvâs kaçarak çıkıp gitti. **Artyola** denize yürüdü ve suda boğuldu.

İbn İshak dedi ki: Burada sözü edilen Zû Nuvâs'ın asıl adı Zûra b. Tubban ibn Es'ad el-Himyerî'dir. Aynı şekilde ona Yusuf da deniliyor idi. Bunun sallanan saç örükleri vardı. Bundan dolayı: ona Zû Nuvâs (örükli) adı verildi. O bu işi Necranlılara yaptı, onlardan adı Devs Zû Sa'lebân olan birisi kurtuldu. Onlardan intikam almak üzere Habeşlileri, Necranlıların üzerine gitmeye teşvik etti. Onlar da Yemen'i ele geçirdiler ve Zû Nuvâs denizde kendisini denize atarak öldü. Amr b. Madikerib onun hakkında şunları söylemektedir:

"Sanki sen en nimetli yaşayış süren Zû Ruayn Yahut Zû Nüvâs'mışsın gibi, beni tehdit mi ediyorsun? Fakat senden önce nice nimet görmüş kimse vardı, İnsanlar arasında sapasağlam ve sabit mülk sahibi, Eski dönemden **itibaren** süre gelen, Büyük kahredici zorba ve katı kimseler. Zaman onların mülklerini ortadan kaldırdı, sonunda Bu kimilerinden, kimilerine aktarıldı."

(Burada sözü geçen) Zû Ruayn, Himyer krallarından bir kraldır. Ruayn onun bir kalesi idi. Bu kişi de el-Hâris b. Amr b. Himyer b. Sebe' soyundandır.

İnanç Dolayısıyla Karşı Karşıya Kalınan Mihnetler ve Bunlara Karşı İnananların Takınmaları Gereken Tutum:

İlim adamlarımız dedi ki: Yüce Allah, bu âyet-i kerimede, bu ümmetin iman edenlerine kendilerinden önce Allah'ı tevhid edenlerin karşı karşıya kaldıkları zorlukları bildirmekte ve bu yolla onları teselli etmektedir. Peygamber (sav) da onlara karşılaştıkları işkence ve acılara, fiilen yaşadıkları meşakkatlere sabır göstersinler diye onlara bu delikanlının kıssasını anlattı ki: onlar da bu delikanlının sabır, haktaki sebat ve ona sımsıkı sarılması, davasının güçlenerek ortaya çıkması için kendisini feda etmesi, yaşının küçüklüğüne rağmen insanların dinine girmesi ve sabrının büyüklüğü hususunda, bu delikanlının gösterdiği örneklere uysunlar. Rahip de aynı şekilde sımsıkı hakka sarılarak sabretmiş ve sonunda testere ile ikiye bölünmüştür. Aynı şekilde birçok insan da Yüce Allah'a iman edip, iman onların kalplerine yerleşince, kök salınca, ateşe atılmaya dahi sabrettiler ve dinlerinden geri dönmediler.

İbnu'l-Arabî dedi ki: -Daha önce en-Nahl Sûresi'nde (6/106. âyet, 2. başlık ve devamında) geçtiği üzere- bu, bize göre mensuhtur. Derim ki: Bize göre mensuh değildir. Nefsi güçlü olan ve dininde sebat gösteren kimseler için, bu gibi hususlar üzerinde sabretmek daha uygundur. Yüce Allah Lokman'dan haber vererek şöyle buyurmaktadır: "Oğulcuğum namazı dosdoğru kıl, iyiliği emret, münkerden alıkoy. Sana isabet edene de sabret. Çünkü bunlar kesin olarak emredilen işlerdendir."[6]

Ebu Said el-Hudrî'nin rivayetine göre Peygamber (sav) şöyle buyurmuştur: "Şüphesiz ki zalim bir hükümdar huzurunda söylenecek adaletli (hak) bir söz, en büyük cihad türündendir." Bu hadisi Tirmizî rivayet etmiş olup, "hasen, garib bir hadistir" demiştir.[7]

İbn Sencer (Muhammed b. Sencer) Peygamber (sav)'in azadlılarından Umeyme'den şöyle dediğini rivayet etmektedir: Peygamber (sav)'in abdest almasına yardım ediyordum. Ona bir adam geldi ve: Bana tavsiyede bulun, dedi. Peygamber: "Parça parça edilen yahut ateşte yakılan dahi Allah'a hiçbir şeyi ortak koşma..." diye buyurdu.[8]

İlim adamlarımız dedi ki: Peygamber (sav)'in ashabından pek çok kimse öldürülmek, asılmak ve ağır işkencelere tabi tutulmakla mihnete uğratıldı. Onlara sabrettiler ve hiç bu kabilden şeylere (ruhsatlara) iltifat etmediler. Bu hususta Asım, Suheyh ve arkadaşlarının kıssası ile onların karşı karşıya kaldıkları

[6] Lokman, 31/17
[7] Tirmizî, IV, 471; Ebu Davud, IV, 124; Nesai, VII, 161. İbn Mace, II, 1329, 1330; Müsned, III, 19, 61, IV, 515.
[8] Hakim, Müstedrek, IV, 44; Ebu Bekr eş-Şeybânî, el-Ahâd ve'l-Mesânî, VI, 515. ayrıca Bk. İbn Mace, II, 1339. Taberanî, Kebir, IV, 81

savaşlar, mihnetler, ölüm, esirlik, yakılmak ve daha benzer hususlar örnek olarak yeter. Nahl Sûresi'nde (az önce belirtilen yerde) bu hususta gücü yeten ve tahammül gösteren kimseler hakkında bu tutumun icma' ile kabul edilmiş olduğuna dair açıklama geçmiş bulunmaktadır. Bu açıklamayı oradan takip edebilirsin.

"Lanet olsun... hendeklerin sahiplerine." Bu, o kafirlere yüce Allah'ın rahmetinden uzaklaştırılmaları için yapılan bir bedduadır.

O mü'minlerin öldürüldüğüne dair haber vermek anlamında olduğu da söylenmiştir. Yani onlar ateşte yakılarak öldürüldüler, fakat sabrettiler.

Bir başka açıklamaya göre bu, sözü edilen o zalimler hakkında haber veren bir buyruktur. Çünkü rivayet edildiğine göre yüce Allah, hendeklere atılan kimselerin ruhlarını ateşe ulaşmadan önce kahretmiştir. Hendeklerden bir ateş çıkıp, ateşin başında oturan o kimseleri yakmıştır.

Bir diğer görüşe göre; mü'minler kurtuldu ve ateş orada oturan kimseleri yaktı. Bunu en-Nehhas zikretmiştir.

"Etrafında" buyruğunun hendeklerin kıyılarında, ona yakın olan yerlerde; anlamında olduğu da söylenmiştir.

"Ve onlar, mü'minlere yaptıkları şeyleri görüyorlardı." Yani kâfirler, orada hazır bulunuyorlardı. Onlar mü'minlere küfrü teklif ediyorlar. Tekliflerini kabul etmeyeni ateşe atıyorlardı. Bu ifadeler onları önce katı yüreklilikle, diğer taraftan da bu hususta gayretli olmakla nitelendirilmektedirler.

Onlar mü'minlere yaptıklarına aynı zamanda tanık idiler.

Onların bunlardan intikam almalarının tek sebebi, Aziz ve Hamid olan Allah'a iman etmiş olmaları idi.

O, göklerin ve yerin mülkü yalnız kendisinin olandır. Allah her şeyi çok iyi görür.

O kral ve arkadaşlarının ateşte yaktıkları kimselerden intikam almalarının tek sebebi, "Aziz", kendisine zarar verilemeyen mutlak galib "ve Hamid", her durumda kendisine hamdedilen "Allah'a iman etmiş" tasdik etmiş "olmaları idi."

"O, göklerin ve yerin mülkü yalnız kendisinin olandır." O'nun bunlarda hiçbir ortağı, eşi ve benzeri yoktur.

"Allah her şeyi çok iyi görür." Yani yarattıklarının amellerini çok iyi bilir ve hiçbir şey O'na gizli kalmaz.

Uhdûd Kıssasının Anlattığı Gerçekler

Bu surede varid olduğu gibi Ashab-ı Uhdûd'un kıssası gerçekten de her yerde ve her nesilden Allah davasında olanların üzerinde çok düşünmeleri gereken bir kıssadır. Kur'an mukaddime ve neticeleriyle birlikte sureye eşlik eden prensip ve tevcihatla irad ettiği üslup ile bu sureyle Allah'a davet metodunun tabiatı ve ideolojisi üzerinde bu konudaki insan fonksiyonu ve insandan beklenen tahammül gücü hususunda derin çizgiler belirtmekte ve çizmektedir. Bu saha gerçekten de yeryüzünün kapladığı kara parçalarından ve dünya hayatının hudutlarından çok daha geniş ve uzundur. Bu surede Kur'an-ı Kerim, mü'minler için yoldaki işaretleri çizmektedir. Kader planında üzerine düşen vazifeleri benimsemek için Allah'ın gizli gayb hazinesindeki hikmetine muvafık olarak nefisleri hazırlamaktadır.

Bu kıssa Rabbine iman eden ve iman hakikatlarına sarıldığını açıkça ilan eden bir kitlenin kıssasıdır. İman hakikatlarını açıkça belirttikten sonra insanın insanlık hakkı olan inanç ve akide hürriyetini, gerçekleri bilmek ve Azîz, Hamîd olan Allah'a inanmak hakkını despotça ayaklar altına alıp dikta ve

zulüm rejimi kuran Allah düşmanları tarafından çeşitli fitnelere maruz kalan bir toplumun kıssasıdır. Bu despotlar, insanın Allah indindeki şerefini de ayaklar altına almakta ve yaptıkları çeşitli işkence ve azaplarla bir oyuncakla oynarcasına teselli bulmakta, ateşle azaplandırdıkları esnada karşılaştıkları manzaralarla eğlenmektedirler.

Ne var ki bu imanlı kitlenin gönlünde yer eden iman duygusu her türlü fitnenin üstüne çıkmakta ve bu gönüllerdeki akide hayata muzaffer olmaktadır. Binaenaleyh zalim diktatörlerin tehdidi karşısında eğilmemekte, dininden dönmemekte, ölünceye kadar ateşte yakılmalarına rağmen davalarından fedakârlık etmemektedirler. Aslında bu gönüller hayata kulluktan kurtulmuşlar, bu derece iğrenç bir metotla ölümle yüzyüze gelirken hayat sevgisini küçümsemişler, yerin bağlarından kurtulmuş, her türlü cazibelerden azad olmuşlardır. Böylece de hayat karşısında akidenin galip gelmesiyle bizzat kendi varlıklarının da üstüne çıkmışlardır. Bu hayırlı, yüce ve şerefli mü'min gönüllerin karşısında inatçı, şirret, mücrim ve alçak cibilliyete sahip kimseler yer alıyordu. Bu bozuk fıtratlı insanlar, ateşin üzerine oturmuş mü'minlerin nasıl eziyet çektiklerini, azapla yüz yüze geldiklerini seyrediyorlardı. Ateşin yediği hayatların arz ettiği ürpertici manzarayla kurulmuş eğleniyorlardı. Şerefli insanların yavaş yavaş kül ve toprağa dönüştüklerini, eğlenerek seyrediyorlardı. Hayırlı ve şerefli mü'minlerden bir delikanlının, bir genç kızın, bir çocuğun, bir ihtiyarın, bir yaşlı kadının, bir kız çocuğunun ateşe atılması onların ruhlarında yer eden hasis ve despot duyguları daha da fazlalaştırıyor, kan ve kemik yığını üzerinde kurulan cinnet pazarlıklarının arbedesini daha da artırıyordu.

İşte zalim despotların alçak fıtratlarının işledikleri iğrenç hadise... İşte onların tepetaklak yuvarlandıkları pis çirkeflik... Ama onlar yine de bu şiddetli ve korkunç ta'zib sahnelerini seyretmekten zevk alıyorlar, hiçbir vahşi hayvanın bile yapmadığı kötülükleri yaparak eğleniyorlardı. Vahşi hayvan avının üzerine saldırırken yemek için saldırır, yoksa aşağılık ve iğrenç bir arzuyla avının nasıl acı çektiğini görerek zevk almak için değil...

Ama aynı hadise mü'minlerin ruhen yücelmelerini, hürriyete kavuşmalarını ve o üstün zirveye, en son noktaya kanatlanmalarını asırlar ve nesiller boyu sağlamıştır.

Ashab-ül Uhdûd ve Ashab-ül Gazze

Uhdûd kıssası, sadece geçmişin tozlu sayfalarından bize ulaşan bir hikaye değildir; bilakis, **İslam ümmetinin asırlardır karşı karşıya kaldığı zulmün ve zalim iktidarların kaçınılmaz sonunun ilahi bir beyanıdır.** Bu kıssanın her bir kelimesi, her bir detayı, bugün **Filistin topraklarında, özellikle Gazze'de ve işgal altındaki tüm İslam beldelerinde** yaşanan vahşetin kanlı bir suretidir. Allah'a ve O'nun gönderdiği hakikate sırt çeviren her kafir ve siyonist güruh, tarihin tekerrür eden bu sarsıcı dersinden elbette nasibini alacaktır.

Kafirlerin Azgınlığı ve Siyonizmin Vahşeti: Tarih Tekerrür Ediyor

Uhdûd'daki zalim kral, imana gelen masum insanları derin hendeklerde, alev alev yanan ateşlerde diri diri yakarken, onların yegane suçu **"Aziz ve Hamid olan Allah'a iman etmekti."** Bu, sıradan bir inanç zulmü değil, bilakis **mutlak kudret sahibi Allah'ın yeryüzündeki nizamına, adalete ve insan fıtratının en temel hakkı olan vicdan özgürlüğüne karşı pervasız bir isyandı.** Zira yeryüzündeki gerçek mülkün sahibi yalnızca Allah'tır ve O'nun iradesine karşı gelen her zorba, eninde sonunda zelil bir sona ulaşacaktır.

Bugün Gazze'de siyonist işgalcilerin sergilediği vahşet, Uhdûd'daki zulümden zerre kadar farksızdır, belki de daha da azgıncadır. Onlar, sadece Filistin topraklarını işgal etmekle kalmıyor, aynı zamanda bu topraklarda yaşayanların **kadim kimliğini, köklü inancını ve temel varoluş hakkını kökten yok etmeye çalışıyorlar.** Gökyüzünden yağan bombalarla masum sivilleri, ana kucağındaki bebekleri, kadınları ve yaşlıları acımasızca katletmeleri, ibadethaneleri ve hatta hastaneleri dahi bilinçli olarak hedef almaları, Uhdûd'daki vahşetin modern çağdaki en tiksindirici versiyonudur. Tıpkı o zalim kral gibi, siyonistler de kendi hegemonyalarını mutlaklaştırmak, Allah'ın yeryüzündeki hakimiyetine ve O'nun kullarının özgür

iradesine meydan okumak istemektedirler. Ancak unutulmamalıdır ki, **zulümle abad olanın akıbeti daima berbat olmuştur.** Tarih, insanlık onuruna ve ilahi adalete karşı girişilen bu tür zorbalıkların hiçbir zaman kalıcı olmadığını, er ya da geç kendi sonlarını hazırladığını defalarca en acı şekilde kanıtlamıştır.

Hilafet Davasının Işığında Direniş ve Vaat Edilen Zafer: Ümmetin Yükselişi

Uhdûd kıssasındaki o genç delikanlının, rahibin ve imanıyla dimdik duran o müminlerin gösterdiği sarsılmaz sebat ve teslimiyet, **yalnızca bireysel bir kahramanlık değil, aynı zamanda tüm İslam ümmetinin izlemesi gereken ilahi bir yol haritasıdır.** Onlar, dünya hayatının geçici ve aldatıcı menfaatlerine kanmayıp, Allah yolunda canlarını seve seve feda etmekten bir an bile tereddüt etmediler. Bu destansı direniş, zalimin gücünü kendi aleyhine çevirmiş ve tüm halkın toplu halde imana gelmesine, hakikati kucaklamasına vesile olmuştur. Henüz süt emen bebeğin annesine fısıldadığı o veciz sözler: **"Anacığım sabret, çünkü sen hak üzeresin,"** bu davanın ne kadar köklü ve sarsılmaz olduğunun, en masum vicdanlara dahi nakşolduğunun en bariz delilidir.

İşte tam da bu noktada, **İslam hilafetinin yeniden tesisi davası** önemini bir kez daha, belki de hiç olmadığı kadar kuvvetle ortaya koymaktadır. Gazze'de ve tüm İslam coğrafyasında yaşanan bu insanlık dışı zulümlerin ve işgallerin kökten sona ermesi, ancak **İslam'ın adaletiyle hükmeden, ümmetin şerefini ve birliğini temsil eden bir hilafet yönetiminin yeniden tesis edilmesiyle** mümkündür. Kafirlerin ve siyonistlerin bu pervasız, hiçbir ahlaki sınır tanımayan saldırıları karşısında, ümmetin parçalı ve dağınık hali, bizleri daha da zayıf, daha da kırılgan kılmaktadır. Uhdûd kıssası, bizlere **dağınık ve zayıf görünen bir halkın bile bir araya geldiğinde, en azgın zalimin dahi dize gelebileceğini** net bir şekilde göstermektedir. Hilafet, ümmetin dağılan gücünü toplayan, parçalanmış topraklarını birleştiren ve adaleti yeryüzüne egemen kılan yegane siyasi ve manevi idealdir.
Bugün Gazze'de ve Kudüs'te yaşananlar, bizlere Uhdûd kıssasının acımasız ruhunu yeniden hatırlatmaktadır: **Zalime karşı suskun kalmak, zulmün bizzat ortağı olmaktır.** Müminlerin vazifesi, Uhdûd'daki genç delikanlının o eşsiz cesaretiyle, rahibin hikmetiyle ve o ilahi teslimiyet içindeki kadın ile bebeğin kararlılığıyla, Allah'ın vaadini daima hatırlamak ve bu kutlu dava uğruna tüm meşakkatlere sabırla göğüs germektir. Zira unutulmasın ki, **nihai zafer, daima hakka sımsıkı sarılanların, Allah yolunda gözünü kırpmadan mücadele edenlerin ve O'nun vaadine sarsılmaz bir imanla bağlı kalanların olacaktır.**

Ey Muwahhid!

Ey Yüce Allah'ın birliğine iman etmiş, tevhid sancağını yüreklerinde taşıyan **muwahhidler!**

Uhdûd kıssası ve bugün Gazze'de yaşananlar, bizlere sadece tarihin acı bir tekrarını değil, aynı zamanda **imanımızın çetin sınavını ve direnişimizin kaçınılmaz vazifesini** bir kez daha hatırlatmaktadır. Görüyoruz ki, tarihin her döneminde zalimler, hakikatin ve adaletin sesini kısmak, iman edenleri sindirmek için en vahşi yöntemlere başvurmuşlardır. Uhdûd'da yanan ateşler, bugün Gazze semalarında yükselen dumanlarla, yıkılan evlerle, şehit düşen masumlarla aynı zulmün izlerini taşımaktadır.

Ancak unutmayın ki, **zulüm ebedi değildir!** Uhdûd'daki o delikanlı, tek başına bir kralın ordularına meydan okudu. İmanının sarsılmaz gücüyle dağları aştı, denizleri geçti ve sonunda kendi canını feda ederek tüm bir halkın kalbine imanı nakşetti. Onun şehadeti, zalim kralın saltanatını sonlandıran bir kıvılcım oldu. Tıpkı onun gibi, Gazze'deki kardeşlerimiz de, tüm imkansızlıklara rağmen, imanlarıyla ve direnişleriyle insanlık onurunun en yüce abidesini inşa etmektedirler.

Ey muvahhidler!

Bu çağ, tefrikaya düşme, rehavete kapılma ve zulme sessiz kalma çağı değildir. Ümmetin parçalanmışlığı, zalimlerin elini güçlendirmektedir. Bizler, Hz. Muhammed (sav)'in ümmeti olarak, bu zulmü durdurmak ve adaleti yeryüzüne hakim kılmakla mükellefiz.

- **İmanımızı güçlendirelim:** Uhdûd halkının sabrı ve teslimiyeti gibi, biz de en çetin imtihanlarda dahi imanımızdan taviz vermemeliyiz. Kalplerimizi Allah'a bağlayarak, O'ndan gelecek yardıma olan inancımızı asla yitirmeyelim.
- **Birliğimizi tesis edelim:** Parçalanmışlık, zayıflığımızın en büyük sebebidir. İslam coğrafyasının dört bir yanındaki muvahhidler olarak, ırk, mezhep ve coğrafya fark etmeksizin bir araya gelmeli, tek bir ümmetin ferdi olduğumuzu unutmamalıyız.
- **Haksızlığa karşı sesimizi yükseltelim:** Zulme karşı sessiz kalmak, zulme ortak olmaktır. Gazze'deki kardeşlerimizin çığlığını duyuralım, siyonist vahşeti her platformda ifşa edelim ve mazlumların sesi olalım.
- **Fiili mücadelemizi sürdürelim:** Sözde kalmayan, eyleme dönüşen bir mücadele ruhuna ihtiyacımız var. Filistin davasına her türlü destekle sahip çıkmalı, gücümüz yettiğince direnişe omuz vermeliyiz.

Unutmayın ki, **zafer Allah'tandır!** Uhdûd kıssası bize gösterdi ki, en karanlık gecenin ardından dahi şafak söker. Nice zalimler tarih sahnesinden silinmiş, nice hak dava ehli zafere ulaşmıştır. Sabrımızla, birliğimizle ve imanımızla yürüdüğümüz sürece, Allah'ın vaadi haktır ve **nihai zafer mutlaka muvahhidlerin olacaktır.**

Haydi ey muvahhidler! Uhdûd'daki şehitlerin azmiyle, Gazze'deki direnişin ruhuyla ayağa kalkalım! Birlik olalım, mücadele edelim ve Allah'ın yardımıyla zalimlerin zulmünü sonlandıralım!